

عنوان مقاله:

وحدت ساختارهای اجتماعی و فضایی: تداوم و پایداری محله در زمان در ایران

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی معماری و شهر پایدار (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

سعید رفیع پور - ، استادیار گروه شهرسازی، دانشکده هنر، دانشگاه بجنورد

مریم رحمانی - استادیار گروه علوم اجتماعی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه بجنورد

خلاصه مقاله:

محله به عنوان قلمرو زیستی و هویتی مجموعه ای همبسته از خانواده ها، از کهن ترین میراث های شهرنشینی به شمار می رود که در گذشته در ساختار فضایی و اجتماعی شهرها، کارکردها و نقش- های مهمی را به عهده داشته و توانسته حضور خود را تا زمان معاصر نیز تا حدودی تداوم بخشد، بطوریکه در زمان حاضر، تحولات فکری و معرفتی در برنامه ریزی و مدیریت شهری از طرفی و دگرگونی ها و تحولات اجتماعی از سویی دیگر باعث شده، محله یکی از واحدهای پایه برنامه ریزی و مدیریت شهرها محسوب گردد. در این ارتباط موضوع این نوشتار پس از بازشناسی مفهوم محله از منظر محققان علوم مختلف شهری، تاملی بر مفهوم محله در سیر تاریخی نظام شهرنشینی ایران است. بررسی ها بیانگر آن است که محله در شهرهای تاریخی، نتیجه سازگاری و هماهنگی میان عناصر سازمان فضایی - کالبدی و سازمان اجتماعی است و دگرگونی نقش محله در زمان، معنای وجودی متفاوتی بر حسب کارکرد اجتماعی و ابزاری در ساختار فضایی شهرها بدان بخشیده است.

کلمات کلیدی:

محله، ساختارهای اجتماعی، ساختارهای فضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/872954>

